

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Dosar nr.22/J/2015

SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI ÎN MATERIE DISCIPLINARĂ

HOTĂRÂREA NR. 25J

Ședința publică din 7 octombrie 2015

Președinte de ședință – Judecător

Judecător dr.

Judecător

Judecător

Judecător dr.

Judecător

Pe rol soluționarea acțiunii disciplinare formulată de Inspecția Judiciară împotriva pârâtei B. A. E., judecător în cadrul Curții de Apel B..., având ca obiect săvârșirea abaterii disciplinare prevăzută de art. 99 lit. t) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

La apelul nominal făcut în ședință publică, au răspuns Inspecția Judiciară, prin reprezentant - inspector judiciar, judecător M. P. și pârâta judecător B. A. E., personal și asistată de avocat G. B. cu împuternicire avocațială la dosar .

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefă, care învederează că la data de 11.08.2015 pârâta a depus la dosar întâmpinare, ce a fost comunicată Inspecției Judiciare; de

asemenea, la data de 1.09.2015 a fost depus la dosar răspuns la întâmpinare.

Secția acordă cuvântul asupra chestiunilor prealabile:

Inspekția Judiciară, prin reprezentant, arată că nu are cereri prealabile sau excepții de formulat.

Pârâta judecător B. A. E., prin avocat, arată că nu are cereri sau excepții prealabile de formulat.

Secția procedează la audierea pârâtei judecător B. A. E., declarația acesteia fiind consemnată în scris, citită și semnată de către președintele Secției, pârâtă, grefă și atașată la dosarul cauzei.

Secția acordă cuvântul părților pe formulare de probatorii:

Inspekția Judiciară, prin reprezentant, arată că nu mai are alte probe de solicitat, doar înscrisurile aflate la dosar.

Pârâta judecător B. A. E., prin avocat, solicită încuviințarea probei cu acte și proba testimonială cu un martor, respectiv doamna procuror T. S. M. Depune la dosar un set de înscrisuri și precizează că martorul este prezent la acest termen, motiv pentru care solicită audierea acestuia.

Secția considerând utile, pertinente și concludente soluționării cauzei, în temeiul art.258 raportat la art.255 Cod procedură civilă încuviințează proba cu înscrisuri, solicitată de Inspekția Judiciară și proba cu înscrisuri și testimonială cu un martor solicitată de pârâtă.

Secția procedează la audierea martorei T. S. M., declarația acesteia fiind consemnată în scris, citită și semnată de către președintele Secției, martor, grefă și atașată la dosarul cauzei.

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Nemaifiind cereri de formulat sau excepții de invocat, Secția constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fondul cauzei:

Inspekția Judiciară, prin reprezentant, solicită admiterea acțiunii astfel cum a fost formulată, considerând că și din declarațiile date astăzi în fața Secției, în raport cu toate celelalte acte ale dosarului, reiese faptul că pârâta nu a pus în discuție legalitatea menținerii măsurii arestării preventive deși, în raport de dispozițiile legale ar fi trebuit pus în discuție acest aspect, fără să se aprecieze că o astfel de abordare reprezintă o formalitate sau tehnicitate, care de altfel, este specifică cauzelor penale, mai ales când se discută despre persoane aflate în stare de arest preventiv.

Pârâta, prin avocat, arată că pleacă de la premisa că instanța ar trebui să dispună o măsură care să fie sancționatorie, însă consideră că nu ar trebui să fie un exemplu arătat de către Inspekția Judiciară, cu privire la aplicarea sau neaplicarea unui text de lege.

Astfel, solicită respingerea acțiunii disciplinare, motivat de faptul că aceasta nu este în nici un fel susținută, în opinia sa, prevederile art.99 lit.t) teza a II-a din Legea nr.303/2004, nu se pot aplica, plecând de la premisa că, pentru a putea fi aplicabil acest text de lege, ar trebui să fie îndeplinite în mod cumulativ mai multe condiții, pentru a atrage sancționarea. De altfel, aceasta este și optica Consiliului Consultativ European al Judecătorilor, cu privire la faptul că o acțiune disciplinară ar trebui justificată de niște situații extrem de concrete, și nu care să ducă la interpretări, sub orice formă ar fi acestea.

Arată de asemenea că nu există culpă să aibă o anumită gravitate, să fie neîndoielnică și nescuzabilă. Dacă gravitatea este neîndoielnică în cazul în care o

persoană rămâne în arest, această situație nu poate fi trecută cu vederea, însă referitor la celelalte două condiții, astfel cum s-a arătat pe larg în întâmpinare, acestea nu sunt îndeplinite, deoarece în conjunctura și în contextul în care a fost explicat foarte bine de martorul procuror T. S. M. audiat în cauză, caracterul scuzabil al îndreptării erorii materiale prin încheierea de ședință din 3.02.2015, sub incidența prevederilor art.279 C.pr.penală, a fost evident.

În consecință, solicită respingerea acțiunii motivat de faptul că, deși nu a fost formulată în mod explicit fraza „pun în discuția părților menținerea măsurii arestării preventive”, contrar susținerilor din raportul Inspecției Judiciare, această măsură a fost discutată de către toate părțile prezente în cauză, iar omisiunea de a cuprinde în minută această frază a fost complinită de existența acesteia în considerentele hotărârii pe cel puțin 2-3 pagini. Astfel, se apreciază că în cauză nu s-a făcut în niciun fel dovada existenței gravității de natura celei care să conducă la aplicarea unei sancțiuni, pentru un magistrat care se află la prima abatere, neexistând un precedent asemănător în cariera doamnei judecător.

SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI

Deliberând asupra acțiunii disciplinare de față, reține următoarele:

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Secției pentru judecători în materie disciplinară, sub nr.5/J/2015, Inspecția Judiciară a solicitat ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună aplicarea uneia dintre sancțiunile prevăzute de art.100 din Legea nr. 303/2004, pârâtei B. E. A., judecător în cadrul Curții de Apel B..., pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit.t) teza a II a raportat la art.99¹ alin.2 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, constând în executarea funcției cu gravă neglijență sau rea credință.

[REDACTED] [REDACTED]

În motivarea acțiunii disciplinare s-a reținut, în esență, că pârâta, prin omisiunea de pune în discuția părților menținerea măsurii arestării preventive și, ulterior încercarea de înlăturare a acesteia prin completarea dispozitivului încheierii din data de 02.02.2015, a nerespectat dispozițiile art. 208 alin. 4 Cod procedură penală, respectiv art.362 alin.2 Cod procedură penală și a aplicat în mod defectuos dispozițiile art.279 Cod procedură penală.

Consecința produsă de omisiunea instanței de a pune în discuție și de a se pronunța asupra menținerii arestării preventive a fost încetarea de drept a măsurii preventive.

Urmarea produsă prin omisiunea verificării legalității și temeiniciei măsurii arestării preventive, și, implicit prin pronunțarea încheierii de înlăturare a omisiunii vădite din cuprinsul încheierii din data de 02.02.2015, cu aplicarea greșită a dispozițiilor art.279 Cod procedură penală, a fost menținerea în arest a inculpatului, situație îndreptată după pronunțarea deciziei penale nr.../11.02.2015 în dosarul nr.../.../2014/... de Înalta Curte de Casație și Justiție când, după desființarea în totalitate a încheierii din data de 03.02.2015, inculpatul a fost scos de sub puterea mandatului nr. .../.../25.11.2013 și pus în libertate.

Sub aspectul laturii subiective, Inspekția Judiciară a apreciat că doamna judecător a săvârșit fapta din gravă neglijență, nesocotind din culpă, în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil, normele de drept procesual în materia verificării legalității și temeiniciei măsurii arestării preventive, precum și în materia înlăturării omisiunilor vădite.

În concret, grava neglijență s-a concretizat în ușurința de care a dat dovadă doamna judecător în a încălca dispoziții legale importante privind punerea în discuție și pronunțarea asupra legalității măsurii arestării preventive, precum și extinderea

procedurii înlăturării omisiunilor vădite și cu privire la alte tipuri de omisiuni decât cele expres și limitativ prevăzute de art.279 Cod procedură penală.

Inspekția Judiciară apreciază că situația de fapt prezentată se circumscrie abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit.t) teza a II a din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor constând în exercitarea funcției cu rea-credință sau gravă neglijență.

În drept, Inspekția Judiciară își întemeiază prezenta acțiune disciplinară pe dispozițiile art. 98 – 101 din Legea nr. 303/2004 republicată și modificată și art. 44 – 46 din Legea nr. 317/2004, republicată și modificată.

La data de 11.08.2015 pârâta a depus întâmpinare și un set de înscrisuri.

În motivarea întâmpinării pârâta a arătat că nu sunt întrunite elementele constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit.t) din Legea nr.303/2004 nici sub aspectul laturii obiective și nici sub aspectul laturii subiective.

Astfel, a arătat că fapta sa nu se poate încadra în categoria celor săvârșite cu gravă neglijență, caracterul neîndoielnic și nescuzabil al faptei nefiind dovedit. Susține că în ședința publică s-a pus în discuția părților starea de arest, în integralitatea sa. Faptul că în realitate s-au pus concluzii și cu privire la starea de arest, este relevant de cuprinsul încheierilor de ședință în care se consemnează că "reprezentantul Ministerului Public arată că apărătorul ales al inculpatului a susținut cererea de înlocuire și a formulat concluzii extinse în ceea ce privește starea de arest în general". Se mai arată că reprezentantul Ministerului Public a făcut referiri exprese asupra stării de arest, ceea ce semnifică faptul că s-a pus în discuția părților, chiar dacă în mod sumar starea de arest a inculpatului. Susține că soluția pronunțată prin încheierea de ședință din data de 3.02.2015 nu a făcut decât să consemneze o situație asupra căreia se pronunțase.

În continuare, pârâta a mai arătat că probele administrate în fața Inspekției Judiciare demonstrează caracterul scuzabil al faptei. Astfel, din situația statistică prezentată a rezultat că a avut un grad mare de încărcare în soluționarea dosarelor, relevant sub acest aspect fiind și gradul de dificultate a cauzelor, complexitatea, numărul părților și nu în ultimul timp oboseala acumulată pe parcursul unei zile. Astfel, în dosarul ce a generat cercetarea disciplinară era vorba de infracțiuni săvârșite cu violență, de un număr impresionant de părți, de o relație contradictorie și care a evoluat

ciudat între aceste părți, de faptul că respectiva cauză se afla pe rol de mai bine de un an, timp în care, punându-se constant în discuție măsura arestării preventive și constatându-se, de fiecare dată, că nu s-au schimbat temeiurile, soluția pe care trebuia să o pronunțe era aceea de a se respinge cererea. A mai precizat că ședința de judecată din acea zi a fost foarte încărcată, iar dosarul nr.../.../2014 s-a judecat în jurul orelor 18,00-19,00 seara, fiind dublat de un alt dosar deosebit de complex, cu 54 de inculpați, și care se soluționa în mod normal în aceeași ședință.

În drept s-au invocat dispozițiile art.47 alin.4 și 7 din Legea nr.317/2004, art.201 Cod procedură civilă.

Pentru toate aceste motive, pârâta a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiate.

La termenul de judecată din data de 7.10.2015 Secția a procedat la audierea pârâtei, declarația acesteia fiind consemnată și atașată la dosarul cauzei.

Secția a încuviințat și administrat proba cu înscrisuri solicitată de ambele părți și proba testimonială, fiind audiată martora T. S. M.

Analizând materialul probator administrat în cauză, Secția pentru judecatori în materie disciplinară reține următoarele:

La data de 13.02.2015 Inspekția Judiciară s-a sesizat din oficiu ca urmare a apariției în mass-media, respectiv în ziarul ... a articolului „...”.

În articolul de presă sus amintit s-a făcut referire la încetarea de drept a măsurii arestării preventive a inculpatului C. M. G., ca urmare a omisiunii completului de judecată al Curții de Apel B... Secția a ... de a se pronunța pe menținerea măsurii arestării preventive.

Prin Rezoluția din data de 12.05.2015, s-a dispus începerea cercetării disciplinare față de doamna judecător B. A. E. din cadrul Curții de Apel B... Secția a ..., cu privire la abaterea disciplinară reglementate de art. 99 lit.t) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată și cu modificările ulterioare.

Cercetarea disciplinară a fost finalizată la data de 9 iulie 2015, încheindu-se proces verbal în acest sens potrivit dispozițiilor art. 30 alin. 7 din Regulamentul privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspekție de către Inspekția Judiciară.

Prin rezoluția din 16.07.2015 s-a dispus exercitarea acțiunii disciplinare față de

doamna judecător B. A. E., judecător din cadrul Curtea de Apel B... pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată.

Referitor la situația de fapt, Secția reține următoarele:

Prin încheierea de ședință din data de 05.12.2014, pronunțată de Curtea de Apel B... - Secția a ..., în dosarul nr. .../.../2014, în baza art. 208 alin. 4 Cod procedura penală s-a menținut măsura arestării preventive față de inculpatul C. M. G. Totodată, în temeiul art. 242 Cod procedură penală instanța, a respins, ca nefondată, cererea de înlocuire a măsurii arestării preventive cu măsura arestului la domiciliu.

Prin încheierea din data de 02.02.2015, pronunțată de Curtea de Apel B... - Secția a ..., în dosarul nr. .../.../2014, în baza art. 242 Cod procedură penală s-a respins ca neîntemeiată cererea inculpatului C. M. G. de înlocuire a măsurii arestării preventive cu măsura arestului la domiciliu, acordând termen la data de 02.03. 2015 pe fondul cauzei.

La data de 03.02.2015 Curtea de Apel B... - Secția a ... a fost investită atât de inculpat, cât și de Administrația Națională a Penitenciarelor - Penitenciarul R... cu cereri privind constatarea încetării de drept a măsurii preventive.

Prin încheierea pronunțată la data de 03.02.2015 de Curtea de Apel B... - Secția a ..., în dosarul nr..../.../2014, în baza art. 279 Cod procedură penală, a dispus îndreptarea omisiunii vădite strecurate în dispozitivul încheierii din data de 02.02.2015, în sensul menținerii stării de arest preventiv a inculpatului C. M. G., în baza art. 362 Cod procedură penală, cu referire la art. 208 Cod procedură penală.

Prin încheierea din data de 03.02.2015 pronunțată de Curtea de Apel B... - Secția a ..., în baza art.241 alin.3 Cod procedură penală s-a respins, ca neîntemeiată,

[REDACTED] [REDACTED]
sesizarea formulată de Administrația Națională a Penitenciarelor, precum și cererea de încetare de drept a măsurii arestării preventive luată față de inculpatul C. M. G., formulată de apărătorul ales acestuia.

Prin decizia penală nr..../11.02.2015 dată în dosarul nr..../.../2014/... Înalta Curte de Casație și Justiție a admis contestația declarată de inculpatul C. M. G. împotriva încheierii din data de 03.02.2015 pronunțată de Curtea de Apel B..., Secția a ... în dosarul nr..../.../2014, a desființat în totalitate încheierea atacată și, rejudecând a admis sesizarea Administrației Naționale a Penitenciarelor constatând încetată de drept măsura arestării preventive luată față de inculpatul C. M. G. Totodată, s-a dispus punerea în libertate a inculpatului de sub puterea mandatului de arestare preventivă nr. .../.../25.11.2013, emis de Curtea de Apel B..., Secția ...

Potrivit dispozițiilor prevăzute de art. 99 lit. (t) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, modificată prin Legea nr. 24/2012, constituie abatere disciplinară „exercitarea funcției cu rea-credință sau gravă neglijență”.

Din punctul de vedere al laturii obiective, Secția apreciază că poate intra în sfera răspunderii disciplinare adoptarea unei decizii în afara oricăror prevederi procesuale sau pe baza unei erori macroscopice, pentru care un observator rezonabil (persoană informată și de bună-credință) nu poate găsi o justificare. Astfel, pot atrage răspunderea disciplinară numai acele greșeli care au un caracter evident, neîndoielnic și cărora le lipsește orice justificare, fiind în vădită contradicție cu dispozițiile legale.

Pentru a putea reține existența răspunderii disciplinare, în raport cu abaterea disciplinară mai susmenționată, este necesar a analiza existența elementelor specifice unei răspunderi disciplinare, și anume: existența faptei ilicite, a urmărilor acesteia –

în cazul de față, o atingere adusă relațiilor sociale constând în bunul mers al activității desfășurate, al actului de justiție, de către pârâtă, prin exercitarea funcției de judecător – , raportul de cauzalitate între existența faptei și urmarea produsă, precum și existența vinovăției.

Sub aspectul elementului material al laturii obiective al abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. (t) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, modificată prin Legea nr. 24/2012, Secția reține următoarele:

Conduita profesională a doamnei judecător trebuie privită din perspectiva prevederilor procesual penale generale/speciale care guvernează modul de soluționare al cauzelor, în condițiile asigurării respectării: dreptului la apărare al inculpatului, a legalei citări în vederea participării acestuia la judecată, a participării procurorului la ședința de judecată, a principiului publicității dezbaterilor și a contradictorialității.

Potrivit art. 5 din Regulamentul de ordine interioară a instanțelor judecătorești aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 387/2005 republicată și modificată, judecătorii au îndatorirea să asigure, prin activitatea desfășurată, respectarea legii, să respecte prevederile legale și ale regulamentelor și să dea dovadă de competență profesională.

Judecătorul este obligat, prin natura funcției, să cunoască și să respecte regulile procedurale referitoare la activitatea de judecată, trebuind să dea dovadă de competență profesională, pentru asigurarea respectării și aplicării legii, iar pe de altă parte, este obligat să cunoască și să-și asume efectele încălcării normelor procedurale, atâta vreme cât acestea sunt prevăzute în mod expres, clar și fără echivoc în dispozițiile legale generale .

Raportat la obiectul prezentului dosar, Secția reține că potrivit art. 351 alin. 2 Cod procedură penală instanța este obligată să pună în discuție cererile părților și să se pronunțe asupra lor prin încheiere motivată.

De asemenea, potrivit art. 208 alin. 4 Cod procedură penală instanța, în tot cursul judecății, instanța, din oficiu, verifică periodic, dar nu mai târziu de 60 de zile, dacă subzistă temeiurile care au determinat menținerea măsurii arestării preventive.

Totodată, articolul 362 alin.2 Cod procedură penală prevede că în cauzele în care față de inculpat s-a dispus o măsură preventivă, instanța este datoră să verifice, în cursul judecății, în ședință publică, legalitatea și temeinicia măsurii preventive, procedând potrivit dispozițiilor art.208 Cod procedură penală.

Dispozițiile art. 268 alin. 2 Cod procedură penală prevăd că atunci când o măsură procesuală nu poate fi luată decât pe un anumit termen, expirarea acestuia atrage de drept încetarea efectului măsurii.

Potrivit art. 278 Cod de procedură penală, erorile materiale evidente în cuprinsul unui act procedural se îndreaptă de însuși organul de urmărire penală, de judecătorul de drepturi și libertăți sau de cameră preliminară ori instanța care a întocmit actul, la cererea celui interesat ori din oficiu. În vederea îndreptării erorii, părțile pot fi chemate spre a da lămuriri. Despre îndreptarea efectuată organul judiciar întocmește după caz un proces-verbal sau o încheiere, făcându-se mențiune și la sfârșitul actului corectat.

Din interpretarea dispozițiilor legale sus menționate rezultă că termenul limită de verificare a măsurii preventive este de 60 de zile în cursul judecății, iar menținerea acestei măsuri este pentru maximum 60 de zile, depășirea acestui termen echivalând cu încetarea de drept a acestei măsuri.

De asemenea, dispozițiile art.278 Cod de procedură penală se aplică doar greșelilor și erorilor materiale a căror certitudine este manifestă, nefiind necesară stabilirea lor ca urmare a unor deliberări.

În cauza ce a făcut obiectul dosarului nr..../.../2014, ultima verificare a legalității și temeiniciei măsurii arestării preventive s-a făcut la data de 05.12.2014, iar termenul de 60 de zile în care instanța era obligată să facă o nouă verificare s-a împlinit la data de 02.02. 2015 ora 24:00.

În speță, prin încheierea dată la data de 02.02.2015 pârâta judecător B. A. E. a respins cererea formulată de inculpatul C. M. G. de înlocuire a măsurii arestului preventiv, fără a se pronunța cu privire la legalitatea și temeinicia acestei măsuri preventive.

Ulterior, la data de 3.02.2015 instanța a fost sesizată atât de către inculpat, cât și de către Administrația Națională a Penitenciarelor - Penitenciarul R... cu două cereri privind constatarea încetării de drept a măsurii preventive.

La aceeași dată, doamna judecător B. A. E. a dispus înlăturarea omisiunii vădite din încheierea pronunțată la data de 2.02.2015, în sensul că a dispus menținerea măsurii arestării preventive a inculpatului și, în consecință, a respins cererile privind constatarea încetării de drept a măsurii.

Din probele administrate în cauză a rezultat că la termenul de judecată din dată de 2.02.2015, doamna judecător B. A. E. nu a pus în discuția părților verificarea legalității și temeiniciei măsurii arestării preventive cu privire la inculpatul C. M. G. și nici nu s-a pronunțat cu privire la menținerea acestei măsuri.

Astfel, doamna judecător a declarat că *"nu s-a simțit obligată să dea cuvântul expressis verbis pe menținerea măsurii arestării preventive, întrucât avuseseră*

[REDACTED] [REDACTED]
deja cuvântul apărătorul și procurorul, acesta din urmă solicitând menținerea arestării preventive, iar avocatul inculpatului, având cuvântul în replică pe această chestiune".

Martora T. S. M., procuror de ședința la data de 2.02.2015, a declarat că după ce s-a discutat cererea de înlocuire a măsurii arestării preventive formulate de inculpatul C., *"doamna judecător nu a pus în discuție expres legalitatea și temeinicia măsurii arestării preventive"*.

Aceeași situație de fapt reiese și din conținutul transcrierii înregistrării ședinței de judecată coroborat cu mențiunile din caietul grefierului de ședință.

De asemenea, în considerentele deciziei nr.... din data de 11 februarie 2015 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. .../.../2014/... s-a reținut că *"la termenul de judecată din data 2 februarie 2015, desi s-a soluționat cererea inculpatului de înlocuire a măsurii arestării preventive nu s-a pronunțat și nici nu s-a pus în discuția părților verificarea legalității și temeiniciei măsurii arestării preventive, Curtea de Apel B...-Secția ... pronunțându-se sub acest aspect la data de 3 februarie 2015 printr-o încheiere de omisiune vădită"*.

Pârâta nu neagă săvârșirea faptei în materialitatea ei, însă susține că, deși nu a dat cuvântul expres pe menținerea stării de arest, totuși argumentele părților pe cererea de înlocuire au antamat inclusiv problema menținerii stării de arest, iar faptul că nu s-a pronunțat asupra legalității și temeiniciei măsurii preventive a reprezentat o omisiune, motiv pentru care s-a impus îndreptarea acestei greșeli.

Ceea ce este de reținut este faptul că încheierea de îndreptare a erorii materiale a fost pronunțată la data de 3.02.2015, după ce măsura arestării preventive încetase de drept la data de 2.02.2015, ora 24,00, termenul de 60 de zile în care instanța trebuie,

conform art.208 Cod procedură penală, să verifice starea de arest preventiv fiind împlinit la acel moment.

În concluzie, Secție reține că probatoriul administrat în cauză a relevat faptul că doamna judecător B. A. E. nu a respectat dispozițiile art. 208 alin. 4, art. 351 alin. 2 , art.362 alin.2 și art.278 Cod procedură penală.

Față de aceste considerente Secția apreciază că fapta pârâtei astfel cum a fost descrisă anterior se circumscrie elementului material al abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit.t) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată cu modificările și completările ulterioare.

Sub aspectul laturii subiective se reține că forma de vinovăție este definită abstract de legiuitor la art. 99¹ alin. (2): „Există gravă neglijență atunci când judecătorul, în speșă, pârâta – doamna judecător B. A. E. –, nesocotește din culpă, în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil, normele de drept material ori procesual”.

În analiza laturii subiective trebuie avut în vedere că vinovăția reprezintă poziția psihică pe care un anumit om o are față de o anumită faptă și față de urmările acesteia; ea nu este o atitudine generică, ideală, abstractă, ci, dimpotrivă, concretă, manifestată în planul existențial al unei anumite fapte ilicite legate, psihologic, de făptuitorul ei. Culpă gravă nu comportă intenția de a face rău, prezentând doar o gravitate particulară: aceea a unui act grav, neglijență inacceptabilă pe care nici omul cel mai puțin avizat nu ar comite-o.

În ceea ce privește forma de vinovăție cu care trebuie săvârșită fapta pentru a constitui abatere disciplinară, prin folosirea sintagmei „gravă neglijență”, legiuitorul a stabilit gradul culpei ca fiind cel al „culpei lata”.

Prin urmare, pot atrage răspunderea disciplinară numai acele greșeli care au un caracter evident, neîndoielnic și cărora le lipsește orice justificare, fiind în vădită contradicție cu dispozițiile legale. Diferența dintre culpa ușoară și culpa gravă se reduce la a delimita prudența de imprudență și diligența de neglijență.

Acest criteriu trebuie completat și cu elemente de ordin subiectiv ce țin de circumstanțele concrete care decurg din locul, timpul, împrejurările în care a fost comisă fapta.

Neglijența gravă este una ce nu poate fi pusă la îndoială, vădită, fiind dată de însăși importanța normelor încălcate prin fapta ilicită. Așadar, autorul faptului ilicit este vinovat pentru că încalcă o dispoziție a legii, în condițiile în care el ar fi avut posibilitatea de a i se conforma, exhibând astfel o manifestare de voință, pentru care este ținut responsabil de rezultatele comportamentului său.

În speță, caracterul grav al neglijenței rezultă atât din specificul normelor procesuale încălcate care garantează dreptul la libertate al persoanei cât și din consecințele generate de nesocotirea acestor dispoziții legale concretizate în lipsirea de libertate în mod nelegal a inculpatului C. M. G.

Împrejurarea că pârâta B. E. A. a identificat încheieri pronunțate și de alți judecători din cadrul aceleiași instanțe, prin care au fost înlăturate greșeli evidente strecurate în dispozitivul unor hotărâri, nu poate reprezenta o justificare de natură a înlătura caracterul imputabil al faptei săvârșite.

Dimpotrivă, analizând conținutul încheierilor depuse de pârâtă la dosar, rezultă că în niciuna dintre aceste situații măsura arestării preventive nu expirase la data la care au fost înlăturate greșelile materiale din încheierile inițiale. În condițiile în care aceste încheieri de îndreptare a erorii materiale au fost pronunțate în interiorul perioadei

arestului preventiv și nu ulterior expirării acestei perioade, cum s-a întâmplat în cauza de față, exista posibilitatea atacării la instanța superioară în termenul prevăzut de lege.

Or, în mod evident modul defectuos de gestionare a acestei cauze a fost în sine un factor suplimentar care a agravat subiectiv culpa pârâtei: astfel, fixarea termenului de judecată în cauză în ultima zi a expirării perioadei arestului preventiv a contribuit, în lumina celor de mai sus, la conturarea gravității culpei. Dacă termenul ar fi fost stabilit cu câteva zile anterior expirării perioadei arestării preventive, ar fi existat posibilitatea ca, spre exemplu, într-un termen fixat de urgență, nediscutarea și nepronunțarea asupra oportunității menținerii stării de arest preventiv să poată fi remediată în interiorul termenului prevăzut de lege.

Având în vedere cele expuse anterior se impune a fi reținut și *caracterul „nescuzabil”* al nesocotirii normelor legale, care trebuie văzută, în primul rând, din perspectiva îndatoririlor pe care un judecător le are atunci când soluționează o cauză, cu atât mai mult atunci când se pune problema respectării unor drepturi fundamentale ale omului, cum sunt dreptul la apărare și dreptul la libertate al unei persoane.

Pentru aprecierea formei de vinovăție cerută de lege trebuie luat drept model criteriul adoptat în dreptul civil, cel al „omului diligent” care este unul obiectiv, completat cu elemente de ordin subiectiv.

Aplicând acest criteriu obiectiv la segmentul de activitate pe care îl presupune înfăptuirea actului de justiție, etalonul ar trebui să fie cel al „magistratului diligent” care acționează cu grijă față de interesul public de înfăptuire a justiției și de apărare a intereselor generale ale societății.

Or, pârâta B. A. E., prin modul în care a înțeles să-și exercite funcția de judecător, nu a dat dovadă de diligență și nu a acționat în sensul respectării dispozițiilor

legale care reglementează materia măsurilor privative de libertate precum și a celor care garantează drepturilor fundamentale ale persoanei-în speță, inculpatul C. M. G.

Având în vedere că nu poate fi invocată propria culpă în justificarea unei acțiuni ilicite, Secția apreciază că pârâta avea posibilitatea să prevadă urmarea faptelor sale, întrucât dispozițiile legale sunt clare din acest punct de vedere.

Față de caracterul imperativ al normelor de procedură încălcate, forma de vinovăție cu care a fost săvârșită fapta este aceea a gravei neglijențe, deoarece nu se poate reține nici o împrejurare care să poată justifica încălcarea de către un judecător a normelor de procedură care guvernează desfășurarea procesului penal și concret a dispozițiile legale ce reglementează luarea și menținerea măsurilor preventive.

Față de toate aceste circumstanțe, Secția apreciază că fapta doamnei judecător B. E. A. nu se circumscrie unei culpe scuzabile, de natură a înlătura răspunderea disciplinară a acesteia.

Cu privire la condiția *producerii unei consecințe grave* asupra îndeplinirii actului de justiție, determinată de încălcarea unor îndatoriri profesionale, urmează a se observa că, prin omisiunea de a pune în discuția părților și de a se pronunța asupra menținerii măsurii arestării preventive s-a ajuns la constatarea încetării de drept a măsurii preventive, iar ulterior acestui moment, ca urmare a pronunțării în data de 3.02.2015 a încheierii de îndreptare a erorii materiale inculpatul C. M. G. a fost menținut în stare de arest preventiv, deși măsura încetase de drept la data de 2.02.2015, ora 24,00.

Prin urmare, consecința directă a nerespectării obligațiilor profesionale de către pârâtă astfel cum a reliefat situația de fapt expusă anterior, a fost privarea de libertate în mod nelegal a inculpatului C. G. M., situație îndreptată abia după pronunțarea deciziei penale nr..../11.02.2015 în dosarul nr..../.../2014/... de Înalta Curte de Casație și

Justiție când, după desființarea în totalitate a încheierii din data de 03.02.2015, inculpatul a fost scos de sub puterea mandatului nr. .../.../25.11.2013 și pus în libertate.

Astfel, sub aspectul urmărilor produse prin activitatea doamnei judecător, Secția reține că au fost afectate atât drepturile procesuale ale inculpatului, care a fost menținut nelegal în stare de arest preventiv pentru o perioadă de 9 zile (02.02 -11.02.2015), încetarea de drept a măsurii preventive fiind constatată în calea de atac exercitată de acesta, cât și imaginea sistemului judiciar.

De asemenea, nu este de neglijat nici faptul că prin greșeala de procedură a doamnei judecător s-a creat o situație care a generat un impact mediatic negativ, în condițiile în care în informațiile preluate în mass-media s-a relatat faptul că o persoană acuzată de infracțiuni foarte grave, săvârșite cu violență, ar fi fost pusă în libertate datorită gravei neglijențe a judecătorului care nu s-a pronunțat asupra menținerii arestării preventive. Ecoul puternic creat în rândul opiniei publice a fost determinat de împrejurarea că un infractor presupus periculos a fost pus în libertate tocmai datorită modului în care doamna judecător a înțeles să administreze actul de justiție. Consecințele grave ale faptei nu au fost înlăturate chiar dacă ulterior pârâta a încercat să repare greșeala printr-o îndreptare de eroare materială pronunțată însă în afara termenului prevăzut de lege, după ce măsura preventivă încetase de drept.

Or, judecătorii sunt obligați ca, prin întreaga lor activitate, să asigure supremația legii, să respecte drepturile și libertățile persoanelor (art. 4 alin. (1) din Legea nr. 303/2004).

Consecințele grave ale faptei ilicite sunt determinate și de faptul că dispozițiile legale încălcate sunt norme imperative, de procedură penală, instituite de legiuitor pentru asigurarea unui cadru strict, disciplinat al procesului penal.

Rezultă că urmarea periculoasă, prin nerespectarea acestor reguli procesuale imperative, constă tocmai în încălcarea principiului specific normelor imperative și a cursului procesului penal.

De asemenea, prin fapta săvârșită, inculpatului C. M. G. i s-a încălcat dreptul la libertate personală, fiind menținut în stare de arest preventiv după ce această măsură încetase de drept.

În consecință, Secția, constată, din probatoriul administrat în cauză, că fapta pârâtei care, la data de 2.02.2015, nu a pus în discuția părților și nu s-a pronunțat cu privire la legalitatea și temeinicia măsurii arestării preventive, iar ulterior, la data de 3.02.2015, după încetarea de drept a acestei măsuri, a pronunțat o încheiere de îndreptare a erorii materiale prin care a dispus menținerea stării de arest a inculpatului C. M. G., cu consecința directă a privării de libertate a acestuia, în mod nelegal, pentru o perioadă de 9 zile, întrunește elementele constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t) teza a II a raportat la art. 99¹ alin.(2) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

La individualizarea sancțiunii ce se va aplica în condițiile art. 100 din legea amintită, Secția va avea în vedere împrejurările, gravitatea concretă precum și consecințele faptei săvârșite de pârâțul judecător.

Astfel, Secția va avea în vedere că valoarea socială lezată o reprezintă relațiile sociale referitoare la realizarea activității de justiție, în sensul larg al acestei noțiuni, care presupun, pe lângă organizarea și funcționarea în limitele legii a organelor judiciare și îndeplinirea corectă a actului de justiție pe planul raportului juridic de muncă, aceste relații transpunându-se în obligații și îndatoriri profesionale ale judecătorilor, stabilite prin legi și regulamente.

Secția reține că doamna judecător B. E. A. are o vechime în profesie de 23 ani de ani, nu a mai fost sancționată disciplinar până în prezent, iar din fișa de evaluare a activității profesionale rezultă că la ultima evaluare a obținut calificativul „foarte bine”.

De asemenea, se va avea în vedere faptul că prin săvârșirea acestei abateri disciplinare s-a adus atingere imaginii și prestigiului justiției, generându-se o stare de neîncredere și suspiciune în sistemul judiciar, fapt dovedit chiar de apariția în mass-media, respectiv în ziarul L... a articolului „...”.

Ținând cont de toate aceste împrejurări care, în mod obiectiv trebuie avute în vedere la individualizarea sancțiunii aplicate, reținând gravitatea faptei și urmările produse, precum și caracterul gradual al angajării răspunderii disciplinare, Secția apreciază că se justifică aplicarea față de pârâtă a unei sancțiuni care să îi atragă atenția asupra consecințelor ce se pot produce prin astfel de fapte.

Ca urmare, având în vedere că sancțiunea are ca scop imediat îndreptarea celui care a comis o abatere disciplinară, dar în același timp constituie și un mijloc de prevenție atât pentru cel sancționat, cât și pentru societate, Secția apreciază că față de dispozițiile art.100 lit.a) din Legea nr.303/2004, republicată, se impune aplicarea față de pârâtă a sancțiunii constând în “avertisment” pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. (t) raportat la art.99¹ alin.(2) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Văzând și dispozițiile art. 48 și art. 49 alin. (2) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată,

PENTRU ACESTE MOTIVE

**ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Admite acțiunea disciplinară formulată de Inspecția Judiciară împotriva doamnei B. A. E.- judecător în cadrul Curții de Apel B...

În baza art. 100 lit. a) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, aplică doamnei B. A. E.- judecător în cadrul Curții de Apel B..., sancțiunea disciplinară constând în **avertisment**, pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzută de art. 99 lit. t) raportat la art.99¹ alin.(2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare, la Completul de 5 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Pronunțată în ședință publică azi, 7 octombrie 2015.

Președinte de ședință:

Judecător

Judecător dr.

Judecător

Judecător

Judecător dr.

Judecător

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

